

VLAAMSE RAAD .

ZITTING 1980-1981

2 DECEMBER. 1980

VOORSTEL VAN DECREET

— van de heer L. LINDEMANS c.s. —

tot wijziging van artikel 12 van de bij koninklijk besluit
van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik
van de talen¹ in bestuurszaken

SUBAMENDEMENTEN

voorgesteld door de heer L. LINDEMANS
op de amendementen voorgesteld door de heer L. LINDEMANS

Opschrift

Het opschrift van dit voorstel van decreet vervangen door wat volgt:

„Voorstel van decreet tot wijziging van artikelen 12 en 33 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken, wat betreft het gebruik van talen in de betrekkingen tussen de bestuursdiensten van het Nederlandse taalgebied en de particulieren. ”

VERANTWOORDING

Zie het advies van de Raad van State, afdeling wetgeving, eerste kamer, d.d. 2 april 1980.

Artikel 1

In punt 1 van dit artikel de woorden: „Nederlandstalig taalgebied” **vervangen door de woorden :** , , *Nederlandse taalgebied* ”.

VERANTWOORDING

Wijziging voorgesteld door de Raad van State.

De Raad van State (advies p. 10) werpt nog op dat de Cultuurraad niet bevoegd zou zijn om het taalgebruik te regelen tussen gewestelijke diensten en particulieren van hun ambtsgebied die gevestigd zijn in een gemeente met een speciale taalregeling. Zie hierover onze verantwoording bij artikel 3.

Zie:

57 (1980-1981)

- Nr. 1: Voorstel van decreet (Omslag)
- Nr. 2 : Amendementen

Artikel 2

In dit artikel een nieuw tweede lid invoegen dat luidt als volgt :

„Artikelen 12, eerste lid, en 33, § 1, derde lid, van de bij koninklijke besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken worden opgeheven in zover zij betrekking hebben op de diensten waarop dit decreet van toepassing is. ”

VERANTWOORDING

Aanvulling voorgesteld door de Raad van State, met weglating van de woorden „van het Nederlandse taalgebied”, die ons overbodig lijken.

Artikel 3 (nieuw)

De tekst van de Verantwoording bij dit artikel vervangen door wat volgt

„Het bij wijze van amendement voorgestelde nieuw artikel 3 vestigt de regel dat de mededelingen, akten en bescheiden, uitgaande van particulieren, in de diensten bedoeld door artikel 1 in het Nederlands moeten gesteld worden om rechtsgevolgen te kunnen meebrengen.

De door artikel 23 van de Grondwet gewaarborgde vrijheid van taalgebruik is immers niet absoluut. Dit artikel voorziet uitdrukkelijk dat de wet het taalgebruik kan regelen voor , **handelingen** van het openbaar gezag’.

In zijn advies van 9 juni 1978 heeft de Raad van State onderstreept dat deze notie „handelingen van het openbaar gezag” steeds ruim werd geïnterpreteerd:

— de wet van 2 augustus 1963 legde verplicht taalgebruik op aan privé-ondernemingen ;

- de wet van 30 juli 1963 legde verplicht taalgebruik op aan privé-onderwijsinstellingen;

— artikel 59bis van de Grondwet breidde de notie , **handelingen** van het openbaar gezag” uit tot „bestuurszaken”.

Daaruit leidt de Raad van State af dat de Cultuurraad bevoegd is, krachtens artikel 59bis van de Grondwet, om het gebruik van een taal aan particulieren op te leggen, op voorwaarde dat deze gevestigd zijn in het gebied waarover de Cultuurraad bevoegd is.

Deze voorwaarde is een eigen vinding van de Raad van State.

Artikel 59bis van de Grondwet, verleent een territoriale bevoegdheid aan de Cultuurraden ongeacht de woonplaats van particulieren.

Het zegt duidelijk dat de decreten „kracht van wet hebben” in het zuiver Nederlands taalgebied. Zodra een particulier zich begeeft in dat taalgebied, is hij onderworpen aan het decreet, waar ook zijn woonplaats moge gevestigd zijn in binnen- of buitenland.

De Belgische nationale wet is evenzo toepasselijk in gans het Koninkrijk, ongeacht de woonplaats van de particulier in het buitenland.

Wanneer eenmaal een dienst is gevestigd in het zuiver Nederlands taalgebied geldt de lex fori voor iedereen die met deze dienst te doen heeft.

In zijn advies van 2 april 1980 meent de Raad van State een nieuw argument te hebben gevonden voor zijn stelling, met name in het **verwijzings**-arrest van het Hof van Cassatie van 11 juni 1979. Ten onrechte.

Artikel 52 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (taalgebruik in ondernemingen) gebruikt nergens het criterium woonplaats. Het gehanteerd criterium is de exploitatiezetel van het bedrijf: de ligging van deze exploitatiezetel is bepalend voor het taalgebruik, niet de woonplaats van de werknemer.

Het is enkel in het uitzonderlijk geval Vandenplas, wiens woonplaats moet beschouwd worden als een aparte exploitatiezetel van het bedrijf, dat ogenschijnlijk de woonplaats als zodanig als criterium optreedt.

Ook artikel 52 voornoemd past de lex fori toe.

Het is derhalve duidelijk :

1. dat de bevoegdheid van de Cultuurraad niet afhangt van de woonplaats van de particulier;

2. dat de Cultuurraad het gebruik van het Nederlands aan particulieren kan opleggen voor handelingen die deel uitmaken van het taalgebruik in bestuurszaken. Dit aanvaardt de Raad van State.

In zijn advies van 9 juni 1978 (blz. 28) laat de Raad van State zich ontvallen dat de Cultuurraad toch niet meer verplichtingen kan opleggen aan particulieren buiten het Nederlands taalgebied gevestigd, dan aan openbare diensten gevestigd buiten dit taalgebied.

Deze opmerking verliest uit het oog dat de openbare diensten, gevestigd in Wallonië, krachtens de wet verplicht zijn het Frans te gebruiken. De particulieren, wonend in Wallonië, zijn dat niet."

Artikel 4 (nieuw)

De tekst van dit nieuw artikel vervangen door wat volgt:

„De sancties en het toezicht bedoeld in hoofdstukken VII en VIII van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken zijn van toepassing op de bij dit decreet bepaalde voorschriften. ”

VERANTWOORDING

Wijziging voorgesteld door de Raad van State, behoudens vervanging van de term „regeling” door de term „voorschriften”, die ons meer gepast lijkt.

L. LINDEMANS
